

Donem gràcies a l'Estat(ut)!

A hores d'ara fóra del tot absurd negar que la visió clarivent i universalista de dos espanyols val, almenys, per la de centenars de milers de catalans. Per començar, per tots aquells que van assistir a la multitudinària manifestació del 10 de juliol (traïda pels nostres representants polítics abans que el gall cantés tres vegades, com és habitual...). I seguint per tots aquells que no hi van anar però se senten estafats per l'estricta i esterilitzadora sentència del Tribunal Constitucional espanyol.

Ho demostra l'[article](#) que l'insigne Felipe González i l'enlluernadora Carme Chacón publicaren —com no?— al diari *El país*. El text, del qual no en consta l'autoria exacta, no pot ésser més diàfan, aclaridor i allisonador. Tot i que segurament l'ajut de Ses Eminències era del tot innecessari, potser contribuirà a obrir ben oberts els ulls a aquells que no hi veuen bé. O, més aviat, que no hi volen veure perquè es neguen a mirar de veritat... no fos cas que no els agradés el que veïessin.

D'entrada amb la primera frase ja ens il·luminen afirmant que “Catalunya és *un* dels *subjectes polítics* no estatals amb major autogovern d'Europa”. Sense que els calgui, per descomptat, proves de dret comparat que constatin la seva taxativa asseveració: la seva mateixa paraula ja és font d'autoritat! Tot i amb això, els matisos afegits —que, heretge de mi, m'he permès destacar en cursiva— són fonamentals i no poden ésser més il·lustradors del seu pensament: “*un dels subjectes polítics*”.

“Un”. Un? Un entre quants? Entre cinc?, deu?, vint?, trenta, cinquanta? L'ús de l'article indefinit permet que la frase sigui incontestable, ja que tant pot significar que Catalunya és *un* dels cinc subjectes polítics amb major autogovern d'Europa com *un* dels cinquanta! Des d'aquest punt de vista, res a dir. És possible que, amb el text de l'Estatut sorgit del Parlament —recolzat íntegrament pel complidor Rodríguez Zapatero— fos *un dels cinc* subjectes polítics amb major autogovern d'Europa; després de passar per les àvides mans del seu vell company i camarada, Alfonso Guerra, *un dels trenta*; i, en acabar la tan ben conjuminada feina d'equip el Tribunal Constitucional, *un dels cinquanta*!

“*Subjecte polític*”. L'elecció del terme, tan ambigu, abstracte i inaprehensible, no podia ésser més hàbil... per evitar aplicar a Catalunya el terme maleït, que porta malastrugança tan sols d'escriure'l o pronunciar-lo: nació! «Uf! Calla, calla! Fuig, no esmentem en debades el nom del dimoni! Que Nostre Senyor Pablo Iglesias ens agafi a tots confessats!»

Si molt convé, no fos cas que se'ns vegi massa el llautó espanyolista, ja farem l'insofrible esforç de referir-nos a Espanya com una asèptica i indeterminada “*Nació de nacions*” (en majúscula la primera i només la primera, *por supuesto* i *por derecho de conquista*), però que mai —però mai dels mais dels mais!— se'ns acudeixi la temerària gosadia de definir el *subjecte polític* del nord-est peninsular com a nació catalana!

Ergo, segons aquestes dues incontrovertibles llumeneres espanyoles, ni “Som una nació”, ni “Tenim dret a decidir”!

diumenge, 1 d'agost del mmx

© Cesc Serrahima 2o1o

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

